ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΝΕΑΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΠΑΤΡΟΣ

Τὰ τρελλὰ νειάτα τοῦ συγγραφέως τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων». Ἡ προσπάθειες τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ τὸν συνετίση. Τρεῖς ἔρωτες συγχρόνως. Ἡ πέτρα τῶν ὅρκων καὶ τῶν ὑποσχέσεων. Μετὰ τὴ μιὰ φίλη, στὴν ἄλλη. Ἡ δειλὴ δεσποινὶς Ἀδέλα Νταλβέν. Ἡ κοκκινομάγουλη ταβερνιάρισσα, κλπ.

Ο γραφικὸ Γαλλικὸ χωριὸ Βιλλὲ-Κοτερὲ πῆρε μιὰ περίβλεπτη θέσι στὴν ἱστορία τῶν Γαλλικῶν γραμμάτων, γιατί ἐκεῖ γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατήρ, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων». Λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτό, ἀρχίζει ἕνα ἀτέλειωτο δάσος, ποὺ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ποιητικώτατο ὄνομα «Ἡ δενδροστοιχία τῶν στεναγμῶν». Ὅλα τὰ ἐρωτικὰ ξεύγη τῆς περιφέρειας πήγαιναν ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀνταλλάξουν, κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ δένδρα, ὅρκους αἰωνίας ἀγάπης... Καὶ στὴ μέση σχεδὸν αὐτοῦ τοῦ δασους βρίσκεται ἀκόμα μιὰ μεγάλη πέτρα, ἕνας μονόλιθος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Κελτῶν, στὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, πήγαινε ὁ Δουμᾶς, ὅταν ἦταν ἔφηβος, τὶς...μικρὲς φιληναδίτσες του !...

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τελευταῖα τὸ Βιλλὲ-Κοτερέ, ἀφοῦ κάθησε ἀρκετὴ ὥρα στὸν Κελτικὸ μονόλιθο, ἀναπολῶντας τοὺς νεανικοὺς ἔρωτες τοῦ Δουμᾶ, ἔγραψε τὸ παρακάτω χαριτωμενο ἄρθρο, ποὺ τὸ μεταφράζουμε ὁλόκληρο χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας :

* * *

«Θεέ μου ! τί ζωηρὸς ποὺ ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ! Σὲ ἡλικία ποὺ οἱ νέοι ἀρχίζουν νὰ σκέπτωνται γιὰ τὸ μέλλον τους, ἐκεῖνος ἦταν ἕνα ἄμυαλο παιδί, πεταχτὸ καὶ τετρατέρατο, ἕνα «τρομερὸ παιδί», ποὺ δὲν συλλογιζότανε τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα !

—Τί θὰ γίνῃς, Ἀλέξανδρε ; τὸν ρωτοῦσε σοβαρώτατα ὁ πατέρας του, ἕνας αὐστηρὸς τύπος στρατηγοῦ. Διάλεξες τί ἐπάγγελμα θὰ κάνῃς στὴ ζωή σου ;

—Ναί, πατέρα, ἀπαντοῦσε μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα ὁ Ἀλέξανδρος. Θὰ τρώω μὲ παρέες τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ κερδίζω !...

—Καὶ πῶς θὰ τὰ κερδίζῃς, υἱέ μου, αὐτὰ τὰ λεπτά ;

—Ἄ ! αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα ἀκόμα !...

Ὁ στρατηγὸς σήκωνε τότε τὰ μάτια του ψηλὰ καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ δώσῃ φώτισι τοῦ παιδιοῦ του ! Ἐπειδὴ ὅμως, παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ κυρίου Δουμᾶ, ὁ Πανάγαθος δὲν ἔννοοῦσε νὰ κάνῃ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ λογικευθῇ, ὁ στρατηγὸς ἀποφάσισε νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴ θεία ἐπέμβασι. Καὶ ἔβαλε τὸ βλαστό του γραφέα σ' ἕνα σιμβολαιογραφεῖο, βέβαιος ὅτι μονάχα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μποροῦσε ὁ Ἀλέξανδρος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος — καὶ χρήσιμο μέλος τῆς κοινωνίας...

Μόλις ὅμως ὁ προϊστάμενός του ἀπουσίαζε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὁ Ἀλέξανδρος ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ συμβολαιογραφείου κι' ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὶς μικρές του φίλες — γιατί εἶχε πολλὲς φίλες συγχρόνως, ὁ ἀχόρταγος !... Τὰ ὀνόματά τους ἔμειναν στὴν ἱστορία.

Ἀδέλα Νταλβέν, μικρὴ μοδιστροῦλα, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, κι' ἐσύ, Λὰ Γκρίζ ντ' Ἀραμόν, ὄμορφη καὶ παχουλὴ ταβερνιάρισσα, μὰ κι' ἐσύ, Μπρεζέτ, παμπόνηρη παιδοῦλα μὲ μάγουλα σὰν ροδάκινα, ὅλες, ὅλες ἡ κοπέλλες ποὺ ἀκούσατε ἐρωτικὰ λόγια ἀπὸ τ' ἀμούσταχα χείλη τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, ἄς εἶστε εὐλογημένες, ἀφοῦ τοῦ χαρίσατε τὶς πρῶτες μεγάλες συγκινήσεις τῆς ζωῆς του !

Κάθομαι τώρα στὸν Κελτικὸ μονόλιθο — καὶ μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὸ Δουμᾶ, πρωτόπειρο μὰ καὶ ὁρμητικὸ ἔφηβο, νὰ ὁδηγῇ ἐδῶ μιὰ - μιὰ τὶς κοπέλλες ποὺ κατώρθωσε νὰ καταχτήσῃ μὲ τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς του. Ἀόρατες σκιὲς μὲ περιτριγυρίζουν. Καὶ ἡ φυλλωσιὲς τῶν δένδρων, ποὺ σχηματίζουν γύρω μου ἕνα πράσινο παραπέτασμα, σιγοτραγουδοῦν, καθὼς περνάει ἀνάμεσά τους τὸ ἀεράκι, φαίνονται σὰν νὰ μιλοῦν... Ποιός ξέρει !... Ἴσως νὰ εἶνε ὁ μακρυνὸς ἀντίλαλος ἀπ' τοὺς ἐρωτικοὺς ὅρκους, ποὺ ψιθύρισε ἄλλοτε ἐδῶ ὁ Δουμᾶς !...

Καί, νά, βλέπω τὸν Δουμᾶ νὰ πιάνῃ τὴν Ἀδέλα Νταλβὲν ἀπὸ τὴ μέση, νὰ τὴν σηκώνῃ, νὰ τὴν βοηθᾶ νὰ καθήσῃ στὴν ψηλὴ πέτρα. Τὸν βλέπω ὕστερα νὰ βάζῃ τὸ ἀριστερό του χέρι στὴν καρδιά του, ν' ἁπλώνῃ τὸ δεξὶ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα — καὶ τὸν ἀκούω νὰ λέῃ :

—Ὀρκίσου, Ἀδέλα, ὀρκίσου ὅπως ὀρκίζομαι κι' ἐγώ, ὅτι θὰ μοῦ εἶσαι πιστή, ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσῃς ἄλλον ἄνδρα στὴ ζωή σου, ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾶς παντοτεινά. Τὸν ὅρκο αὐτὸ τὸν κάνουμε μπρὸς στὸ μονόλιθο αὐτόν, στὸν ὁποῖο οἱ πρόγονοί μας οἱ Κέλται ἔκαναν τὶς αἱματηρὲς ἀνθρωποθυσίες τους, γιὰ νὰ τιμήσουν τοὺς τερατόμορφους θεούς των ! Οἱ δαίμονες, οἱ σάτυροι, ἡ Στρύγγες, τὰ πνεύματα ποὺ μᾶς ἀκοῦν τώρα, ἄς θανατώσουν μὲ φρικώδη βασανιστήρια ὁποιον ἀπὸ τοὺς δύο μας πατήσῃ τὸν ὅρκο του !...

Ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Νταλβὲν ἀναγκάζεται νὰ ὁρκιστῇ στὸν Δουμᾶ ὅτι θὰ τοῦ μένῃ πιστή, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾶ ὥς τὴν τελευταία της στιγμή. Ὡστόσο, φοβᾶται, τρέμει... Ἂν ὅλα ὅσα τῆς λέει ὁ φίλος της εἶνε ἀληθινά ; Ἂν παρουσιασθοῦν ξαφνικὰ τὰ πνεύματα, τὰ φαντάσματα, ἡ μάγισσες, καὶ τοὺς πάρουν μαζύ τους στὸ σκοτεινὸ βασίλειό τους; Καὶ ἡ Ἀδέλα ἀκουμπάει τὸ χεράκι της στὸν ὦμο τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος φρόντισε στὸ μεταξὺ νὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό του βλοσυρὴ ἔκφρασι, καὶ τοῦ λέει :

—Πᾶμε, σὲ παρακαλῶ...

Μὰ ὄχι ! Δὲν μποροῦν νὰ φύγουν, πρὶν ἐπισφραγίσουν τὸν ὅρκο τους μ' ἕνα φιλί. Ἡ Ἀδέλα πλησιάζει τὰ χείλη της στὸ στόμα τοῦ φίλου της. Ἐκεῖνος τὴν φιλάει παράφορα, λησμονῶντας καὶ τοὺς Κέλτας, καὶ τοὺς δαίμονες καὶ τὶς Στρύγγες...

—Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε, Ἀδέλα ;

—Πάντοτε, Ἀλέξανδρε !...

Ἡ Ἀδέλα πιστεύει βαθειὰ σ' αὐτὰ ποὺ λέει. Μὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε βέβαιος ὅτι ἀγαπᾶ τὴ φίλη του, ἐφόσον τοὐλάχιστον τὴν κρατάει στὴν ἀγκαλιά του ! Τὰ χέρια του προχωροῦν ἐπίμονα, ἀρχίζουν νὰ γίνωνται περίεργα, ἐρευνητικά, ἐπίμονα. Ἡ Ἀδέλα διαμαρτύρεται, μὲ τρόπο ὅμως ποὺ φανερώνει ὅτι ἡ τόλμη τοῦ φίλου της δὲν τῆς εἶνε διόλου δυσάρεστη... Μὰ εἶνε καὶ γυναῖκα. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ φανῇ πολὺ συγκαταβατική, πολὺ πρόθυμη.

—Φτάνουν τὰ φιλιά, φτάνουν πειά ! λέει. Πρέπει νὰ πηγαίνω τώρα !

—Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ, ἀγάπη μου ;

—Τὸ βράδυ... Θὰ σὲ περιμένω στὸ μοδιστράδικο...

Καὶ ἡ Ἀδέλα φεύγει τρέχοντας. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν παρακολουθεῖ ὥσπου ἡ φίλη του χάνεται πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα. Εἶνε εὔθυμος καὶ εὐδιάθετος ! Καὶ γυρνᾶ κι' αὐτὸς στὸ χωριό, σφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι. Πηγαίνει νὰ βρῇ τὴν Λὰ Γκρίζ, τὴν ὡραία ταβερνιάρισσα, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα περίφημο κόκκινο κρασὶ καὶ περιφημότερα κόκκινα μάγουλα.

—Πάλι ἐδῶ εἶσαι ! τοῦ λέει ἡ Λὰ Γκρίζ, μὲ ὕφος δῆθεν θυμωμένο, ὅταν τὸν βλέπει μπροστά της. Μὲ ποιὰ τριγυρνοῦσες ὥς τώρα ;

—Ὦ ! ἀγάπη μου ! φωνάζει ὁ Δουμᾶς. Πῶς μπόρεσες νὰ φανταστῇς ὅτι θὰ ἤμουν μ' ἄλλη γυναῖκα ; Δὲν βεβαιώθηκες ἀκόμα ὅτι μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ ! Σοῦ ὁρκίζομαι στὸν Βάκχο, στὸν Πόνα καὶ στὸν Φαέθωνα, ὁ ὁποῖος ὡριμάζει μὲ τὸν ἥλιο τὰ σταφύλια ποὺ κάνουν τὸ κρασί, ὅτι μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ !...

Ἡ ταβερνιάρισσα δὲν τὸν πιστεύει. Ὡστόσο, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν πιστέψῃ... Εἶνε τόσο χαριτωμένος, ὁ παληάνθρωπος...

—Θέλεις ἕνα κρασί ; τὸν ρωτᾶ.

—Θέλω ! Μαζὺ ὅμως μὲ τὸ κρασί, θέλω καὶ τὰ χείλη σου !

—Ἀχόρταγε !...

Μ' αὐτοὺς τοὺς τρελλοὺς ἔρωτες πέρασε ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς τὰ παιδικά του χρόνια, ἀγαπῶντας δυὸ καὶ τρεῖς κοπέλλες συγχρόνως, μὰ δίχως νὰ χαρίζῃ σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴν ἄστατη καρδιά του...».

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατὴρ καὶ τὰ δύο δοξασμένα παιδιά του...ὁ γυιός του καὶ τὸ ἔργο του «Τρεῖς Σωματοφύλακες».